

Ne turkáljunk Szoboszlai Dominik zsebében!

2024 június 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Ez a csapat szerethet?, és fogja még hatvanezer ember üvöltve skandálni Marco Rossi nevét.

Megkezdődött a labdarúgó Európa-bajnokság, van is körülötte zaj rendesen. Itthon is. Jelen sorok írásakor túl

---

vagyunk már a svájciak elleni zakón és innen a rózsaszín srácok elleni, bitang nehéznek ígérkez? meccsen. Benne tehát az események közepében és s?r?jében. Bele lehet abba trafálni, hogy mi lesz, és akkor a jós egy „ugye megmondtam”-mal mennybe megy, de ezt most inkább kihagyom, mint a horvátok a bohózati elemekkel tarkított tizenegyest.

Ugyanakkor a több millió szavazásra jogosult önjelölt szövetségi kapitány keretéb?l sem szeretnék kimaradni. Megveszekedett fotelultraként arra szeretnék koncentrálni egy röpke pillanat erejéig, amit eddig láttam. Az úgy volt, hogy az id? múlásával tömegesen fizioterápiás kezelésre szoruló helvétek elleni mérk?zés els? perceiben szinte azonnal úrrá lett rajtam valamiféle jeges rémülettel elegy döbbenet. Illetve még valamivel korábban is, konkrétan amikor a játékoskijáróban az arcokat mutatta a kamera.

Mert Szoboszlai testbeszéde mindenr?l árulkodott, csak arról nem, hogy most kimegyek és rákenlek benneteket egy pirítóásra. Nem volt benne az a megszokott vagányság, ami miatt (többek között) határozottan kedvelem az ifjú kapitányt. Az arckifejezése pedig nem annyira koncentrációt sugárzott, inkább valamiféle férfiúi mélabút, ami régmúlt id?k angol romantikus költ?inek volt sajátja, kávéházi szegleteken.

Aztán elhessegettem a bántó gondolatot, gondolva helyette egy másikat, jelesül, hogy így is eléggé túl van már tudományoskodva a kedvenc játékom, az hiányzik még neki, hogy elkezdjek itt még én is pszichologizálni a parapszichológusom bevonásával.

De vissza a döbbenetre. Úgy negyedóra elteltével az a kényszerképzetem támadt, hogy a fiúk esetleg túltolták a tésztát. Irapuato réme sejtett fel az északnyugat-német délutánban, magyarul, hogy mindjárt kapunk egy hatost az egyébként szintén szinte álldogáló és félelmetesnek vajmi kevésbé t?n? ellent?l. Archív, szakadozó felvételeken látni ilyen focit. De a mieink tököl?dése, sorozatos szerencsétlenkedése, a koncepció hiánya valóban tragikusnak t?nt. Attól meg, hogy Szoboszlai kvázi klasszikus balbekket játszva masírozik fel s alá a partvonal mentén, kezdett felmenni a vérnyomásom. Persze értem én ezt is, és egy nappal el?bb Kroos esetében be is jött (hogy a szabadon osztogató albán veteránról már ne is beszéljünk), de akkor is. Ez luxusnak t?nt.

Még valami. Valaki valahol kitalálta (Guardiolára gyanakszom) ezt a labdakihozatal nevezet? horrort, és azóta a fél világ ezt tolja, ha kell, ha nem, holott erre még a spanyolok is ráfaragnak néha.

Mi még úgy tanultuk, hogy ha a saját tizenhatosomon belül azt látom, hogy négyen matatnak körülöttem, akkor nem szórakozom, hanem teli rüsztre kapom a pettyest, kivárom a Haller térre, oszt' jó estét. Aztán ha mindenki lenyugodott, lehet építkezni megint. Persze kissé szaporábban.

Fájdalmam kés?bb sem csitult, mert azt láttam, hogy a többi vesztes, példának okáért a horvátok, a szerbek, a szlovének, valamint az igazi albánok valahogy összeszedettebbnek t?nnek. És ugye ?k a mi kategóriánk szerepl?i. Na de. Ezt a sportot (egyel?re) nem robotok ?zik. Van ilyen nap is.

És nemcsak Irapuatót nem felejttem el soha, de Wolwerhamptont sem. Amikor négyet rámoltak be a fiúk a nagyarcúaknak. Vagy amikor az utolsó percben, ha már arra járt, bevágta húszról az izlandiaknak. Vagy éppen [Cristiano Ronaldo](#) hisztérikus rohamát. És sorban a többit, az örömet, az együtt szárnyalást, amelyekre azt megel?z?en harminc évet vártunk. Ezen az sem változtatna, ha kikapunk a németekt?l, de még az sem, ha a skótoktól is. Ez a csapat ugyanúgy szerethet?, és fogja még hatvanezer ember üvöltve skandálni [Marco Rossi](#) nevét. Ez nem a (közel)múltból élés, egyszer?en bízom a jöv?ben. A károgást meghagyom másoknak.

Szabad országban szabad emberek azt mondanak, amit akarnak. Lehet turkálni Szoboszlai zsebében, bár esetünkben nem túl ízléses. Mert amíg mi egy sör mellett szakértettünk a fociról, ? kamaszként, idegenben megszakt az edzéseken. Nyista csajok, koncertek, ilyesmik.

De az irigység csúnya tulajdonság, tehetséget meg végképp nem irigylünk senkit?l, hanem örülünk ügyesen a sikereinek, ellenkez? esetben meg nagy a baj a lélek sötét bugyraiban. Még nagyobb baj meg ott keletkezik a pszichében, amikor valaki a hazája válogatottjának mérk?zése után elérkezettnek látja az id?t újra egy jóíz? orbánozáshoz, mert az már fobia. És sürg?sen kezelteni kell, miel?tt teljesen elhatalmasodna.

Hegy Zoltán

www.magyar nemzet.hu

Ajánló